

Odbudowa w trzech krokach

Państwowość, porozumienia pokojowe, odzyskanie ziemi

„W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat” — 1 Mojż. 15:18.

Izrael uzyskał niepodległość w **1948** roku, co jest dobrze znaną i pamiętaną datą. Wydaje się, że rok ten nie został wybrany arbitralnie. Proces przywracania Izraela do ziemi rozpoczął się już w **1878** roku, kiedy to ludzie zaczęli osiedlać się w Petach Tikva. Od tego momentu do **1948** roku minęło **70 lat**. To przypomina nam, że dawno temu, gdy Izrael stracił niepodległość, Babilon miał panować przez **70 lat**. „Narody te będą poddane królowi babilońskiemu, siedemdziesiąt lat” (Jer. 25:11). Zatem okres przywracania Izraela jako narodu jest powiązany z okresem, w którym Izrael stracił niepodległość.

Dруга wskazówka

Jest jeszcze jedna wskazówka dotycząca roku **1948**. Św. Piotr powiedział, że doświadczenie potopu pod pewnymi względami reprezentowało chrzest w Chrystusa. Drewniana arka reprezentowała zbawienie od przekleństwa ciążącego nad światem. Ludzie znajdujący się w arce zostali ocaleni od zniszczenia, tak jak ci, którzy są w Chrystusie, są ocaleni od powszechnego potępienia. Ci, którzy znajdowali się w arce, byli otoczeni przez wodę, tak jak człowiek, który przyjmuje chrzest w Chrystusa. „Osiem dusz, ocalało przez wodę. Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest [...] prośbą do Boga [...] przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa” (1 Piotra 3:20-21).

Jezus umarł w 33 roku, a nikt nie mógł wejść do arki odkupienia, dopóki On nie umarł, nie zmartwychwstał, nie wstąpił i nie otworzył drogi w dniu Pięćdziesiątnicy.

W historii o potopie, wydarzenie to zostało zapoczątkowane przez 40 dni deszczu. 40 lat po śmierci Jezusa w 33 roku przenosi nas do 73 roku, upadku Masady i zakończenia sądów nad Izraelem.

Osiem osób ocalonych w arce, gdy wody potopu szalały na zewnątrz, symbolizuje tych, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa podczas Wieku Ewangelii. Przebywali oni w arce przez pięć miesięcy, aż statek osiadł na mieliznie, co oznaczało początek końcowego etapu

doświadczenia potopu. Dookoła arki nadal widzieli wszędzie tylko wodę, tak jak my, pod koniec Wieku, widzimy, że przekleństwo nad ludzkością wciąż trwa. Po dotarciu na mieliznę, ludzie w arce zdali sobie jednak sprawę, że znajdują się w końcowej fazie potopu i wkrótce wszystko się poprawi.

Dzisiaj znajdujemy się w końcowym okresie Wieku Ewangelii, czyli Żniwie Wieku, jak nazwał to Jezus, zgodnie z tym, co czytamy w Mat. 13:39. „Żniwo to koniec [sunteleia, okres końcowy] świata [ainos, wiek]”. Okres ten rozpoczął się w 1874 roku, pod koniec 1335 lat z Księgi Daniela 12:12. Przekleństwo nadal jest obecne na zewnątrz, ale koniec jest bliski. W doświadczeniu potopu, po odczekaniu kolejnych 74 dni, zaobserwowano „szczyty gór”, pierwszy widoczny znak, że koniec ich doświadczenia jest bliski (1 Mojż. 8:4-5). Ta liczba jest dokładna, ponieważ z narracji wynika, że każdy miesiąc miał dokładnie 30 dni (porównaj 1 Mojż. 7:11, 24; 8:3-4). Jeśli policzymy 74 lata po roku 1874, dojdziemy do roku **1948** i ustanowienia narodu izraelskiego. Był to pierwszy widzialny znak wśród ziemskich królestw tego, co w odpowiednim czasie stanie się Królestwem Chrystusa.

Noe i jego rodzina czekali cierpliwie aż do pierwszego dnia nowego roku, kiedy zauważyli, że wody potopu opadły (1 Mojż. 8:13). Pierwszy dzień nowego roku czasami reprezentuje nowy wiek w Bożym Planie (na przykład 2 Mojż. 40:2). Wraz z nadejściem błogosławionego Królestwa Bożego na ziemi, przekleństwo zostanie zniesione, a postęp w kierunku życia będzie na wyciągnięcie ręki.

Jednak ci, którzy znajdowali się w arce, jeszcze z niej nie zeszli. Chociaż woda zniknęła, symbolizując usunięcie przekleństwa, ziemia pozostała błotnista. Podobnie, gdy przekleństwo zostanie zdjęte na początku Królestwa, ludzkość będzie musiała pozostać pod ochroną tej arki, odkupienia w Jezusie, ponieważ skutki grzechu będą się utrzymywać.

Pozostali oni w arce przez kolejne 56 dni, aż błotnista ziemia została osuszona, reprezentując usunięcie skutków grzechu. Wtedy ludzkość w końcu może przestać zależeć od arki Chrystusa, ponieważ została przywrócona do doskonałości. W ten sposób 56 dni, czyli 7×8, przypomina nam o 7 królach i 8 księżkach z Mich. 5:5, którzy poprowadzą świat do życia wiecznego w Królestwie.

Państwowość

Tak więc rok, w którym Izrael uzyskał państwowość jako zwiastun Królestwa, jest zaznaczony w Piśmie Świętym, choć w sposób, który nie został dostrzeżony, dopóki nie nadszedł odpowiedni czas. Istnieć może również trzecia wskazówka dotycząca tego momentu.

Wcześniej wspomnieliśmy o 1335 latach z Księgi Daniela 12:12. W Dan. 12 znajdują się trzy prorocтва czasowe: 1260, 1290 i 1335 lat. Pierwsze z nich jest wspomniane dwukrotnie w Księdze Daniela i pięciokrotnie w Księdze Objawienia, co daje razem siedem wzmianek, podkreślając tym samym znaczenie tego prorocтва. Dwa ostatnie prorocтва są wspomniane tylko raz. Nie oznacza to, że są one mniej istotne, ale ich ramy czasowe są oparte na wcześniejszym proroctwie, dlatego nie wymagają powtórzeń w takiej samej liczbie.

Daty wskazane przez te prorocтва to 1799, 1829 i 1874. Wszystkie one odnoszą się do duchowego Izraela.

1. Rok 1799 wskazuje na koniec prześladowanej władzy papieża w chrześcijaństwie.
2. W 1829 roku prorocтва Daniela zostały lepiej zrozumiane, ponieważ zbliżał się czas żniwa.
3. W 1874 roku rozpoczęło się samo żniwo, wraz z powrotem Chrystusa.

Każda z tych dat zaczyna się od znacznika opisanego w Dan. 11:31, który mówi o postawieniu „obrzydlivości spustoszenia”. Wiemy, że jest to czas rozpoczęcia tych prorocत्व czasowych, ponieważ werseł Dan. 12:11 mówi, że „od czasu [...] postawienia obrzydliwosci spustoszenia uplynie tysiac dwieście dziewięćdziesiąt dni”, po czym następuje wzmianka o dwóch ostatnich proroctwach czasowych.

„Obrzydliwość”, o której mówi Daniel, została „postawiona”, gdy papieżstwo uzyskało upoważnienie do rządzenia światem chrześcijańskim jako duchowy władca. W 533 roku cesarz Justynian zarządził, że biskup Rzymu będzie odtąd głową kościołów chrześcijańskich. Jednak w tym czasie Rzym był rządzony przez Ostrogotów, którzy jako arianie nie uznawali władzy przyznanej przez Justyniana. Następnie generał Justyniana Belizariusz wkroczył do Rzymu, a Goci oblegli miasto. Obleżenie zakończyło się w 538 roku. W kolejnym roku, 539, Rawenna, stolica ówczesnej Italii, została zdobyta przez Belizariusza. Po tym zwycięstwie Belizariusz powrócił do Konstantynopola, gdzie otrzymał wielkie zaszczyty, pozostawiając biskupowi Rzymu „duchową” kontrolę nad Włochami.

Cielesny Izrael

Takie jest podstawowe znaczenie wersetu Dan. 11:31 i

późniejszych prorocत्व czasowych. Odnoszą się one do duchowego „Izraela”, chrześcijaństwa. Czasami jednak znaczenie Pisma Świętego ma wiele wymiarów, podobnie jak w przypadku prorocत्व Starego Testamentu, które mogą mieć różne zastosowania. Niektóre prorocтва dotyczą najbliższej przyszłości, a inne bardziej odległej.

Czy istnieje równoległe zastosowanie tych prorocत्व czasowych w odniesieniu do cielesnego Izraela i jego późniejszego przywrócenia? Sugestia ta wynika z obserwacji dotyczącej „obrzydlivości” zbudowanej dawno temu na wzgórzu świątynnym Izraela, mianowicie „Kopuły na Skale”. Do dziś pozostaje ona ważnym punktem orientacyjnym w Jerozolimie, jednak każdy wierzący Żyd i chrześcijanin uznaje ją za niewłaściwą, delikatnie mówiąc.

„Kopuła na Skale” została zbudowana nie dla uczczenia ofiary Izaaka, reprezentującej Chrystusa, lecz rzekomej ofiary Ismaela, uznawanej przez islam. Zapomnienie o Izaaku jest obrazą dla ofiary Jezusa, którą ofiara Izaaka zapowiadała. Jeśli papieska doktryna mszy, sprzeciwiająca się jednorazowemu odkupieniu w Chrystusie, jest określana jako obrzydliwość, to zastąpienie biblijnego przedstawienia ofiary Jezusa hołdem dla fałszywej i imitowanej ofiary również może być uznane za obrzydliwość.

Rok budowy Kopuły na Skale jest niepewny, ale al-Suyuti podaje, że rozpoczęła się ona w roku 688 (Wikipedia). Jeśli dodamy do tego 1260 lat, dojdziemy do roku **1948**, kiedy to Izrael został przywrócony jako niepodległy naród.

Kolejne 30 lat, do końca 1290 lat, przenosi nas do **1978** roku, kiedy to zawarto porozumienie z Camp David, które zaowocowało pokojem z Egiptem, a następnie z Jordanią. W miarę upływu lat doszło do tzw. porozumień Abrahama, obejmujących więcej narodów arabskich. Trzy wojny przeciwko Izraelowi miały miejsce w latach 1948, 1967 i 1973, gdy pobliskie narody arabskie próbowały obalić nowe państwo Izrael. Od tamtego czasu nie doszło do kolejnej takiej inwazji. Warto zauważyć, że w przypadku ostatecznej inwazji opisanej w Księdze Ezechiela 38, narody arabskie, które zawarły pokój z Izraelem, nie będą w nią zaangażowane. Mimo że może to być chłodny pokój, to jednak został osiągnięty między Izraelem a jego arabskimi sąsiadami.

Kolejne 45 lat, aż do końca 1335 roku, przenosi nas do **2023** roku, roku konfliktu w Gazie, który otworzył nową fazę niepokoju. Mowa tutaj o przywróceniu Izraelowi kontroli nad tym, co Bóg potwierdził jako część dziedzictwa Izraela. Faktem jest, że obszar Gazy należy do Izraela, co zostało potwierdzone w szerokich opisach ziemi, takich jak 1 Mojż. 13:14 i 15:18-21. A dokładnie,

Bóg przemówił do Jozuego o tym, co jeszcze pozostało do zdobycia, gdy już zajął on znaczną część Ziemi Obiecanej. „Kiedy Jozue się zestarzał i był w podeszłym wieku, rzekł Pan do niego: [...]. Ta ziemia jeszcze pozostała”, a następnie wymienił Gazę, Aszdod, Eszkalon, Gat i Ekron – pięć miast Filistynów (Joz. 13:1-3).

Filistyni pozostawali cierniem na boku Izraela przez kolejne pokolenia. W bitwie z nimi stracił życie król Saul. O tym narodzie mówi 9 rozdział Księgi Zachariasza, potwierdzając, że zostanie on wysiedlony i rozproszony, tak że nie będzie już dłużej uznawany za naród. Resztki zostaną zasymilowane wśród Izraelitów. To proroctwo spełniło się podczas kampanii Aleksandra Wielkiego, po której Filistyni przestali istnieć jako rozpoznawalny i zorganizowany lud. (Zobacz różne komentarze do pierwszych wersetów Zachariasza 9).

W czasach rzymskiego cesarza Hadrian, po buncie Bar Kochby, Rzymianie określali tę ziemię jako „Palestynę”, a nie „Izrael”, najwyraźniej czerpiąc z nazwy Filistynów, którzy byli dawnymi mieszkańcami południowego zachodu (niektóre źródła wskazują, że termin „Palestyna” był stosowany już w czasach Józefa Flawiusza, a nawet wcześniej. Możliwe, że wyrażenie stosowane przez

Rzym, „Syria Palaestina”, nie było pejoratywne, ale było używane do identyfikacji północnych i południowych krańców ziemi). Ludzie, których dziś błędnie określa się mianem Palestyńczyków, pochodzą z dwóch źródeł: od Arabów lub Egipcjan. Nie są to rdzenni mieszkańcy sprzed wieków.

Innym spornym obszarem jest Zachodni Brzeg Jordanu. Jak pokazują mapy, jest to integralna część samego serca Izraela i bezsprzecznie należy do Ziemi Obiecanej. W tych dwóch regionach, Gazie i Zachodnim Brzegu, znajdują się obecnie sporne obszary. Wydaje się, że nieoczekiwana przemoc z 7 października 2023 roku może być początkiem długotrwałego procesu, który doprowadzi do odzyskania tych obszarów Ziemi Obiecanej przez Izrael.

Tak więc trzy daty: **1948**, **1978** i **2023**, mogą oznaczać trzy istotne etapy przygotowania Izraela do Królestwa:

1. przywrócenie niepodległego państwa,
2. zakończenie konfliktu zbrojnego z otaczającymi krajami arabskimi oraz
3. przywrócenie Izraelowi ziemi, która została mu jednoznacznie przydzielona przez Boga.